

REGLA,12

NETS DE COR PER ESTIMAR DÉU

Testimonis dels béns futurs i compromesos com estan per la vocació que han abraçat, a adquirir la puresa de cor, esdevindran així ben lliures per l'amor a Déu i als germans.

La Regla 12 continua de l'anterior la qual parlava de la pobresa i la humilitat. Aquí hi trobem la "puresa o netedat de cor " però totes dues ens conviden a viure en l'esperit de les benaurances les quals reflecteixen els sentiments del Senyor. I aquest punt de la Regla, concretament ens anima a fer-ho per la vocació rebuda i pel compromís que tenim de vida evangèlica com a franciscans seglars. També l'art. 15 de les nostres constitucions ens diu: *estimin i practiquin la puresa de cor, font de la veritable fraternitat.*

La puresa o netedat de cor, es aquella que ens fa veure les coses i les persones amb els ulls de Déu, sense que cap intenció ni sentiment negatiu la pugui embrutar. És cert també que amb la manera de mirar podem transmetre moltes coses, els ulls poden ser un mirall dels sentiments, però, de la mirada de la que parlem avui és de la mirada interior del nostre cor.

Un punt del catecisme diu del cor: *El cor es l'estança on soc, on habito. És el nostre centre amagat, inabastable a la nostra raó i als altres; només l'Esperit de Déu el pot sondejar i conèixer. És el lloc de la decisió. És el lloc de la veritat. (Cat. 2563)*

Per tan, l'interior del cor és inaccessible als altres, però no a Déu , dins hi ha realitats amagades de tota mena. Hi poden haver-hi sentiments bons i no tan bons, també contradiccions... per això cal a estar alerta a qualsevol perill que el pugui fer desviar del bon camí. Vull dir que s'ha de procurar de fer totes les coses amb rectitud d'intenció.

Text Evangèlic:

-Allò que surt de la boca ve del cor, i això sí que fa impur l'home. Perquè del cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a assassinats, adulteris, relacions il·legítimes, robatoris, falsos testimonis, injúries.(Mt 15- 18,19)

Qüestionari:

- *Intento seguir seriosament el camí que em demanen les benaurances?*
- *Vigilo el meu cor?*
- *Quines dificultats hi trobo? Qui o què em pot ajudar a purificar la mirada interior?*

També a la Bíblia hi trobem molts Salms que ens parlen del cor:

SALM 51 (50)

*Vós que estimeu la veritat al fons del cor, ensenyeu-me a tenir seny.
Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm.*

SALM 24

*Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?
Qui pot estar-se en el seu temple sant?
El qui té el cor sincer i les mans sense culpa,
que no confia en els déus falsos
ni jura per ganes d'enganyar.*

SALM 15

*Qui podrà estar-se a casa vostra?
El qui obra honradament,
practica la justícia
i diu la veritat tal com la pensa.
Quan parla no escampa calúmnies,
mai no fa mal al proïsme
ni carrega a ningú res infamant.*

Decidir-se per les actituds que ens aconsellen aquets salms, és una acte de llibertat i una resposta a la pròpia vocació.

Qüestionari:

- Susciten quelcom en mi aquets salms? Què?
- Quina conducta moral em demanen?

LA SAVIESA D'UN POBRE

....Francesc es deixava emportar per pensaments mentre feia camí al darrera de Lleó boscos a través. Tots dos hi estaven acostumats a fer aquestes caminades silencioses enmig de la natura. Ben aviat descendiren els pendissos d'un barranc al fons del qual roncava un torrent. L' indret era solitari, d'una bellesa salvatge i pura. L'aigua saltironava per damunt les roques, exultant, blanquinosa, amb ràpides refulgències de blau.

La gran frescor que espargia penetrava la malesa dels voltants. Çà i lla entre les roques, treien el caps alguns ginebrons que semblaven caure sobre els borbolls de l'aigua. La nostra

germana aigua!! Exclamà Francesc, tot apropant-se al torrent. La teva puresa canta la transparència de Déu.

Saltant d'una a l'altre roca, Lleó travessà de pressa el torrent. Francesc el seguí; hi tardà un xic més de temps. Lleó que l'esperava dret a l'altre costat, mirava com baixava amb rapidesa l'aigua clara, sobre l'arena daurada, enmig d'un reguitzell de roques brunes. Quan Francesc l'atrapà, continuava encara en la seva actitud contemplativa. Semblava no poder-se'n separar d'aquell espectacle. Francesc el mirà i veié una ombra de tristot al rostre. –Tens posat de somiador- li digué amb senzillesa .

-Ah, si arribàvem a tenir només una mica d'aquesta puresa - respongué Lleó- també nosaltres tastaríem la joia folla i desbordant de la nostra germana aigua i del seu impuls irresistible!

Mentre amb la mirada seguia melangiosament el torrent fugisser de puresa inabastable, posà en aquestes paraules una nostàlgia profunda.

-Vine- li digué Francesc, estirant-lo pel braç.

I tots dos reprengueren el camí. Passat un moment de silenci, Francesc preguntà a Lleó.

-Saps què és germà la puresa del cor?

-És no tenir faltes per reprotxar-te - respongué Lleó sense dubtar-ne gens.

- Aleshores comprenc la teva tristesa- digué Francesc. Sempre tenim alguna cosa per reprotxar-nos.

Si - Digué Lleó-, i precisament per això no espero aconseguir mai la puresa del cor.

Ah, fra Lleó, creu-me -replicà Francesc- no et preocupis tant per la teva puresa. *Gira vers Déu el teu esguard. Admira'l. Alegra't pel que és; tot santedat. Dóna-li gràcies per ell mateix. Això germanet és tenir el cor pur.* I quan estiguis girat així vers Déu, no retornis de cap manera sobre tu mateix. No et preocupis on ets pel que respecta a Déu. La tristesa de no ser del tot perfecte, així com de sentir-se pecador, és encara un sentiment humà, massa humà. Has d'aixecar el teu esguard més amunt, força més amunt. Cap a Déu, la immensitat de Déu i el seu esplendor perdurable. *El cor pur es aquell que no para d'adorar al Senyor vivent i veritable. Pren un pregon interès en la vida mateixa de Déu, i és capaç a desgrat de totes les seves misèries, de vibrar amb l'eterna transparència i amb l'eterna joia de Déu.*

En això troba la seva pau i el seu goig. Déu mateix és tota la seva santedat.

-Déu, amb tot, demana el nostre esforç i la nostra fidelitat- feu notar Lleó -.Si, sens dubte - respongué Francesc-. Però la santedat no és la realització personal, ni la plenitud que nosaltres mateixos ens atorguem. És per damunt de tot *el buit que ens descobrim, que acceptem i que Déu omple a mesura que ens obrim a la seva plenitud.* Mira el nostre no-res si era acceptat, esdevé l'espai lliure on Déu encara pot crear. El Senyor no permet que ningú li arrabassi la glòria. Ell és el Senyor, l'únic, el sol sant. Agafa el pobre per la ma, el treu de la seva postració i el fa seure amb els prínceps del seu poble a fi que vegi la seva glòria. Déu esdevé per això el blau celeste de la seva ànima.

Contemplant la glòria de Déu, fra Lleó, descobrir que Déu és Déu, eternament Déu, al delà del que nosaltres som o puguem ser, alegrar-se pel que és, extasiar-se per l'eterna juvenesa i regradar-lo per ell mateix, per la seva immancable misericòrdia, tal és l'exigència més pregona de l'amor que l'esperit del Senyor mai no cessa de vessar en els nostres cors. Això és tenir el cor pur. Però aquesta puresa no l'assolirem a cops de puny, ni posant-nos nerviosos.

–Dons, com ho hem de fer? –pregunta Lleó

-Simplement, no guardant res de nosaltres mateixos. *Ho hem de foragitar tot, fins la visió lúcida de la nostra misèria. Hem de fer del tot net. Hem d'acceptar de ser pobres. Hem de renunciar a tot el que pesa, al fardell de les nostres faltes. No hem de veure més que la glòria del Senyor i hem de deixar-nos-en compenetrar. Déu és i això basta. D'ençà d'aquest moment el cor esdevé àgil. Ja no se sent més ell mateix, com l'alosa embriagada d'espai i d'atzur. Deixa totes les preocupacions i inquietuds. Canvia el desig de perfecció en un pur i simple voler de Déu. Lleó escoltava molt seriós al seu pare tot obrint el pas al davant. A mesura que avançava sentia el cor més àgil i que una gran pau l'envaïa. (Cap.10)*

QÜESTIONARI:

-Quin comentari en faig d'aquesta lectura?

PREGÀRIA:

*Doneu-me, Senyor, un cor vigilant, perquè cap pensament irreflexiu no m'aparti de vós;
un cor noble, que cap sentiment indigne no envileixi;
un cor sincer, que cap segona intenció no faci decantar del camí;
un cor fort, que cap duresa no trenqui;
un cor lliure, que cap passió no subjugui.
Doneu-me, Senyor, un enteniment que us conegui,
un zel que us cerqui, una saviesa que us trobi,
una vida que us plagui, una constància que recolzi confiadament en vós
i una confiança que, finalment, us aconsegueixi. Amén*

(sant Tomàs de Aquino)